

GARTH
NIX

MAGUL ÎNGERILOR

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

LITERA
București
2020

IERARHIA ÎNGERILOR

SERAFIMI

HERUVIMI

TRONURI

STĂPÂNIRI

VIRTUȚI

PUTERI

PRINCIPATE

ARHANGHELI

Datorez cu adevărat mulțumiri și soției mele, Anna, care, ca editor, are de-a face cu mulți autori la serviciu, dar mă are și pe mine acasă, și, cu toate acestea, mă sprijină fără încetare; și fiilor mei, Thomas și Edward, care mă lasă în pace atunci când sunt cufundat într-o carte.

În final, aș vrea să-i mulțumesc și să-l pomenesc pe câinele nostru, Sam, care s-a stins de curând. Am făcut multe plimbări cu Sam seara târziu pe parcursul scrierii acestei cărți, când povestea îmi crea probleme și trebuia să reconsider totul.

CUPRINS

Prolog	15
PARTEA I: LILIATH	23
PARTEA II: CEI PATRU	71
PARTEA III: GROAPA	193
PARTEA IV: ICOANELE CU DIAMANTE	251
PARTEA V: EXPEDIȚIA ÎN YSTARA	405
EPILOG	548

PROLOG

– N-am mai rămas decât unsprezece, Eminență, a spus tânăra strajă. Era în mod vizibil foarte obosită, și se sprijinea în sabia murdară de la plăsele până în vârful de cenușă gri întărită. Nu cred că mai putem apăra nici măcar turnul acesta prea mult timp.

– Unsprezece? a întrebat cardinalul Alsysheon, care, la cei șaptezeci de ani ai săi, arăta mult mai în vârstă.

Stătea așezată pe pervazul mării ferestre boltite dinspre sud, pentru că în clopotnița din vârful turnului aproape tot spațiul era ocupat de marele clopot al Sfântului Desiderus. Obiectul masiv de bronz era acum tăcut. Nu mai avea niciun rost să se mai sune acum alarma, plus că toți clopotarii erau morți.

Alsysheon își strânsese lungă trenă a robei sale stacojii pentru a încropi un soi de pernuță care s-o ferească de piatra rece. Avea un singur pantof în picioare, iar capul ei ras era descoperit, fără tichie sau mitră pentru prima oară după mulți ani, și puful alb ieșea în evidență pe pielea ei foarte neagră. Cardinalul fugise în grabă din patul său improvizat în marea sală când creaturile reușiseră pe neașteptate să-și croiască drum prin beciuri și criptă.

– N-am mai auzit un alt atac...

– Sângele de cenușă l-a luat pe Omarten, a răspuns straja, dându-i moliemei noul ei nume.

Ea nici măcar nu era unul dintre slujitorii cardinalului. Cu doar două zile în urmă fusese un nou recrut în Garda Regală. Dar când Palatul căzuse pradă monștrilor, plecase cu supraviețuitorii de-a lungul râului, până la catedrală, care fusese cândva o fortăreață și părea să ofere o speranță vagă de supraviețuire.

– I-am scos afară leșul, a adăugat ea.

– Nu era nevoie, a remarcat cardinalul. Așa cum am văzut, transformarea nu se petrece după moarte.

– N-am vrut să riscăm, a șoptit straja.

S-a aplecat înainte, cu ochii ei căprui adânci larg deschiși, cu privirea mai intensă și nici urmă de oboseală. Cardinalului îi părea foarte tânără, prea tânără pentru a fi acoperită cu armură și coif de oțel, cu pistoale înfipite în centura odinioară albastră, acum gri de la sângele de cenușă al creaturilor.

– Eminență... oare nu e timpul?

– Timp pentru ce, copilă?

– Să-l chemăm pe Palleniel!

Vocea ei era intensă; nu se mai rezema în sabie, ci o ținea ridicată.

– Cu siguranță el poate pune totul în ordine!

Cardinalul a clătinat încet din cap și s-a uitat afară peste orașul Cadenz, sau către ceea ce putea vedea din el sub norul masiv și jos de fum negru și gros. Acum ardeau multe focuri, aprinse când brutarii și bucătarii mureau de sângele de cenușă și nu își mai înăbușeau focurile, care scăpau curând de sub control când nu mai era nimeni în

viață să le stingă. Cu siguranță monștrii nu încercau să facă asta. Într-adevăr, cel puțin unul dintre cele mai mari incendii fusese declanșat de cineva – probabil de un ofițer disperat al Străzii Orașului – în speranța de a ține monștrii pe malul de nord al râului, fără să știe că aceste creaturi nu erau invadatori, ci oameni transformați – și astfel apăreau peste tot.

– Magistrul Thorran a întocmit un rapot înainte de a muri, a spus cardinalul. Magia angelică este cea care face victimele să devină monștri cât sunt încă în viață. Prea mulți magi și preoți și-au invocat îngerii pentru a-i vindeca atunci când s-a ivit molima, sau în încercarea de a se apăra – am văzut-o chiar eu întâmplându-se, așa cum sunt convinsă că ai văzut și tu... Îmi pare rău, dar ți-am uitat numele.

– Ilgran, Eminență. Dar, cu siguranță, acolo unde îngerii inferiori dau greș, *Palleniel*...

Arhiepiscopul a scuturat din cap mai tare.

– Mie mi-a luat mai mult timp să înțeleg natura acestei situații, Ilgran, a spus ea. Poate că tu vei pricepe mai iute decât mine când vei auzi următoarele trei lucruri.

A ridicat mâna, numărând pe degetele ei bătrâne și subțiri. Pe fiecare se aflau câte două sau trei inele grele, împodobite cu imaginea unui înger pe care cardinalul l-ar fi putut invoca, deși niciunul dintre ei nu era la fel de puternic precum cel înfățișat pe icoana grea, incrustată în aur, care atârna la gâtul ei pe un colier argintat cu zale în formă de „S”.

– În primul rând, Esperaviel a zburat, la cererea mea, la Barrona și Tarille și la capătul podului de pământ: confirmă că molima sângelui de cenușă nu se întinde dincolo de hotarele Ystarei, nici măcar

Respectă-mă, metru mai departe! Mai mult, ea însăși nu a putut să treacă dincolo de hotare...

– Eu nu sunt mag, Eminență, a spus Ilgran, roșind ușor. Își câștigase locul în Garda Regală datorită mătușii sale, care era locotenent, nu datorită talentului său la scrimă sau iscusinței în ale magiei. Nu știu de Esperaviel. Din ce ordin...

– E un Principat, sub Palleniel, atribuția sa e cerul Ystarei, a continuat cardinalul. Mi-a spus că hotarele erau blocate de Arhanghelii învecinați, prin puterea lui Ashael din Sarance în nord și Turikishan din Menorco în sud.

– S-au adunat ca să ne atace? Dar de ce, doar nu...

– Nu, nu e un atac, nu din afară. Pur și simplu, au închis hotarele pentru toate ființele cerești. Toate hotarele noastre. Ascultă! Cea de-a doua problemă e că Esperaviel a raportat că a văzut-o pe Fecioara din Ellanda, cu mulți adepți, trecând hotarul în Sarance, iar cea de-a treia...

Bătrânul cleric a tăcut și a oftat adânc. Și-a lăsat mâna să-i cadă în poală și apoi a ridicat-o din nou, pentru a prinde mâna stângă a lui Ilgran între degetele ei osoase, sprijinindu-se în ea pentru a se ridica în picioare, cumva clătănându-se.

– Iar cea de-a treia, l-am invocat pe Palleniel *din prima zi*, când regele a început să sângereze cenușă. Palleniel a răspuns, dar nu a vrut să-mi îndeplinească cererea. Altcineva îi comandă acum, a zis.

– Ce? Dar... asta e... cum așa? Domnia Ta ești cardinalul-arhiepiscop al Ystarei! Domnia Ta ai icoana!

– Iar Palleniel este Arhanghelul Ystarei. Dar icoana mea – străvechea icoană a Sfântului Desiderus – e palidă și fără viață

acum. N-ai observat? Dacă ar mai fi fost încă puternică, icoana lui Xerreniel pe care o porți pe coiful tău ar fi zăgănit și ar fi tremurat. Am simțit cum forța ei pălește când Palleniel s-a retras. Și atunci m-am întrebat: Ce putere ar putea să arunce această molimă a sângelui de cenușă asupra bietului nostru popor? Ce putere ar putea să determine ca toate intervențiile îngerilor inferiori să dea greș, să creeze monștri în loc să ofere tămăduirea sau apărarea de care era nevoie? Cine ar putea face asta în *Ystara*?

– Ceilalți Arhangheli...

– Nu, a spus cardinalul. Aici, în Ystara, Palleniel este suprem. Eu cred că Arhanghelii învecinați au acționat pentru a limita sângele de cenușă și creaturile pe care le naște, cât le-a stat în putere, în domeniile pământeste pe care le protejează. Simt că încearcă să facă mai mult, că se dă o luptă în ceruri, îndreptată împotriva lui Palleniel. Deoarece această molimă, monștrii... trebuie să fie opera lui *Palleniel*. Dar, ca întotdeauna, niciun înger nu poate să vină în lumea noastră, sau să acționeze, dacă nu e chemat și îndrumat de muritori. Și astfel că piesele se așază la locul lor, căci cine are harul și puterea de a fi făcut o *nouă* icoană cu care să-l invoce pe însuși Palleniel? Și după ce a făcut-o, cine ar avea aroganța și forța de a-l chema și de a-l pune la o asemenea treabă?

Ilgran a clătinat din cap și s-a încruntat, iar buzele i-au tremurat a neîncredere.

– Presupun că nu poate fi decât Fecioara din Ellanda... dar de ce ar vrea ea... asta? Înseamnă moartea regatului! Moartea noastră a tuturor!

– Nu cred că a vrut asta, a replicat cardinalul. Dar, ca întotdeauna, cu îngerii trebuie să ai mare grijă. Cu cât e mai mare puterea, cu

Respectând creștea posibilitatea de a face un rău nedorit. Ar fi trebuit să ne dăm seama de consecința logică a talentului ei de a face icoane și de a invoca îngerii. Am spus talent? Desigur, vreau să spun geniu. Dar ea era... este prea tânără. Nouăsprezece ani e o vârstă prea mică pentru ca cineva să fie făcut magistrul, sau episcop, să primească învățătură și să i se îngăduie să acceadă în ierarhia ecleziastică. Deși e limpede că ea nu a avut nevoie nici de învățătură, nici de permisiune...

– Am văzut-o o dată. De departe. Avea o lumină în ochi, o nebunie, a spus Ilgran încet, fără să se uite la cardinal, ci privind spre orașul în flăcări. Când a venit cu adepții săi în audiență la rege, dorind un privilegiu pentru templul ei. Pentru Palleniel Exaltat, orice ar însemna asta...

Ilgran vorbea absent, cu mintea în altă parte, cântărind ceea ce tocmai îi spusese cardinalul. Asta însemna că nu va exista salvare; probabil că n-avea să mai apuce un alt răsărit de soare. Jos erau mulți monștri, iar catedrala nu mai era o fortăreață de cel puțin un secol. În clopotniță nu aveau apă și nici mâncare, în plus, ușa de jos era șubredă. Chiar și fără un berbec, monștrii mai mari ar dărâma-o cu o opintire serioasă.

– Poate că ar fi trebuit să-i îngăduim acel privilegiu, a rostit cardinalul, meditănd. Dar eu nu cred că e nebună, doar extrem de hotărâtă, asta da, recunosc. Mi-e milă de ea.

– Ți-e milă de *Liliath*, Eminență? Dacă e așa cum presupui, ea l-a corupt în vreun fel pe Palleniel, ea e responsabilă... ea a adus asupra noastră molima sângelui de cenușă; ea mi-a omorât părinții și i-a transformat pe fratele și sora mea în monștri. Dacă ar fi aici, aş ucide-o bucuroasă, dacă sabia sau pistolul și-ar face treaba, știind ce a devenit!

– Oh, cred că oțelul rece sau un glonț ar doborî-o, chiar dacă mai greu, la fel cum s-ar întâmpla și cu monștrii, a spus cardinalul. Deși s-ar putea că nu ai ocazia de a folosi sabia sau pistolul dacă într-adevăr îl are pe Palleniel în slujba ei. Probabil că îi ține în puterea ei și pe alți îngeri, mai mulți decât am bănuțit vreodată. Dar chiar mi-e milă de ea, căci, așa cum am spus, asta nu poate fi planul ei. Atât de tânără, atât de incredibil de talentată, și totuși atât de nechibzuită, toate laolaltă. Mă întreb ce avusese de fapt de gând, poate...

Dintr-odată, un monstru care se cățăraseră pe blocurile de piatră vechi ale clopotniței, crăpate și fisurate de-a lungul venelor, s-a aruncat peste creneluri și în spatele ei, spintecând gâtul bătrânei cu ghearele sale în timp ce o ținea ținută la pământ.

Ilgran a omorât alt monstru cu o lovitură de sabie care a lăsat arma înfipă în gura creaturii, apoi a căzut. Cu adevărat, căci în clipa în care s-a lăsat pe sub marginea marelui clopot pentru a se arunca în puțul deschis, una dintre creaturi a prins-o din spate, cu fălcile îngrozitoare căscate după pradă, cu degetele încheștate întinse spre ea. Pistolul de la brâu lui Ilgran a rămas neatins, fără să elibereze un glonț în ultimul moment, deoarece monstrul s-a uitat la ea cu ochii lui Janeth. Ochii verzi și plini de viață ai surioarei sale.

Straja a sărit, fără să încerce să prindă frânghia clopotului. În vreme ce cădea către moarte, Ilgran și-a îndreptat fiecare pârțică a minții ei către cea mai slabă speranță pe care o treziseră acei ochi.

Trebuia să existe *vreo* șansă ca un monstru să poată deveni din nou om.

PARTEA I

Liliath

UNU

Tânăra s-a trezit într-o beznă desăvârșită, cu piatră rece sub ea, iar mâinile ei cercetătoare au simțit piatră deasupra și în părți. Dar panica de o clipă stârnită de această înțelegere s-a domolit când și-a adus aminte de ce era așa și a dispărut cu totul când a auzit vocea.

Vocea plină de autoritate și forță care o făcea să se simtă completă, care o făcea să se simtă *vie*. Odată cu ea a venit o senzație bruscă și intensă de a fi cuprinsă în brațe, de a fi ținută strâns și în siguranță. Nu de niște simple brațe umane, ci de niște aripi mari de lumină și putere.

– Așa cum ai poruncit cu mult timp în urmă, ceea ce ai așteptat s-a întâmplat, și așa te-am trezit.

– Cum...?

Vocea ei, răgușită, s-a stins. A înghițit, simțind saliva în gură și gât pentru prima oară după... cine știe de când.

Fusese oprită cu mult timp în urmă chiar în pragul morții, știa bine. Dacă cineva s-ar fi uitat în mormânt, ar fi crezut-o moartă, deși felul remarcabil în care i se păstrase carnea l-ar fi pus pe gânduri pe privitor. Dar șansa de a exista cineva care să o privească fusese redusă în mare parte de locul pe care-l alesese ea însăși pentru

Respo dihnă veșnică! Marele sicriu de piatră, acoperit cu o lespede masivă de marmură, totul pecetluit cu plumb.

În mod firesc, ar fi trebuit să întrebe de cât timp se afla în sicriu. Dar nu aceasta a fost prima ei întrebare. S-a gândit doar la ce era necesar, la planul care o obseda.

– Câți candidați potriviți sunt pregătiți?

A urmat o lungă tăcere. Suficient de lungă ca să creadă că prezența plecase. Dar apoi s-a auzit din nou vocea.

– Patru.

– Patru! Dar ar fi trebuit să fie *sute*...

– Patru, a repetat vocea.

Pentru o clipă, a străbătut-o furia, o furie clocotitoare că planurile ei – destinul ei – vor da din nou greș. Dar și-a stăpânit furia. Deși sperase să fie mult mai mulți candidați, care să îngăduie greșeala sau ghinionul, patru ar trebui să fie de-ajuns. Chiar și unul ar putea fi suficient.

– Unde sunt?

– În patru locuri din Sarance, dar vor fi laolaltă. Curând.

– Și Ordinul? Continuă? Le-ai arătat semnele trezirii mele?

– Am arătat semnele. Nu știi dacă a supraviețuit vreunul pentru a le vedea, sau dacă li s-a dat urmare. După cum știi, eu nu sunt întreg și am rezistat cu forță... doar voința ta mă ancorează în lumea ta. Aproape că îmi doresc să mă separ *pe deplin*...

– Vei face așa cum am poruncit!

A vorbit imperios, cu vocea străbătută de toată puterea ei naturală și voința intensă, concentrată.

– Mă supun. Sunt al tău pe de-a-ntregul. Nu pot să mai vorbesc, stă...

Vocea a tăcut. De data asta, liniștea era deplină. Ea a știut că nu vor mai fi și alte cuvinte, nu va mai simți căldură, nici senzația de siguranță și dragoste totală. Nu acum. Lacrimile au început să i se adune în colțul ochilor, dar a clipit furioasă pentru a le alunga. Nu era timp de lacrimi. Niciodată.

– Te iubesc, a șoptit femeia.

Se simțea mai bine rostind acele cuvinte, redevenind ea însăși, cea de odinioară. Vocea i s-a făcut mai puternică, răsunând în interiorul sicriului de piatră.

– Te voi iubi mereu. Vom fi împreună. *Vom fi împreună!*

Și-a pipăit mâinile. Pielea ei încă mai avea moliciunea netedă, de catifea, a tinereții. Și, mai important, inelele erau toate acolo. Le-a atins, unul câte unul, lăsând puterea din ele să înceapă să crească, doar puțin, înainte să se oprească la cel mai mic dintre cele nouă. Inelul de pe degetul mare de la mâna stângă. Făcut din electrum străvechi, pe banda de metal era un oval de ivoriu, în care erau gravate niște aripi frumoase și împenate care aproape acopereau un chip omenesc, pictat sau poate smălțuit, având drept ochi niște rubine micuțe. Nimbul de deasupra feței aproape ascunse era o linie de aur nu mai lată de un fir de păr.

– Mazrathiel! a șoptit femeia din sicriu. Mazrathiel, Mazrathiel, vino în ajutorul meu!

Din inel a țâșnit o strălucire, rece precum lumina lunii, deși mai intensă. Femeia a închis ochii în fața luminii și a simțit o prezență mai puțin intensă apărând. Era cuprinsă de o senzație de

căldură, ca o dogoară bine-venită a unui foc de bucătărie într-o zi rece, nimic la fel de uluitor ca senzația care-i învăluise tot trupul înainte, când vorbise cu el. A simțit totodată o pală de aer ca și cum niște aripi s-ar fi strâns, și vibrația slabă, dar limpede, a unei singure corzi de harpă, ciupită undeva departe.

– Mazrathiel e aici, a spus o șoptă slabă pe care doar ea o putea auzi. Care ți-e dorința? Dacă stă în puterile mele, va fi îndeplinită.

Femeia a șoptit și Mazrathiel i-a îndeplinit porunca.

Fratelui Delfon îi plăcuse întotdeauna liniștea răcoroasă a Sfântului Mormânt în cripta cea mai joasă de sub templu. Era foarte frig iarna, dar el nu mai fusese trimis aici iarna să stea de veghe de la cea de-a șizecea aniversare a sa. Asta se întâmplase cu mai bine de un deceniu în urmă, iar el, la fel ca toți cei ce practicau magia angelică, era mai bătrân decât anii săi. Cei mai șubrezi adepți ai Sfintei Marguerite stăteau de veghe doar în plină vară, și de fapt Delfon ar fi fost scutit de această sarcină, dar el însuși insistase. Acceptase însă sugestia superiorilor săi de a lua cu el o pernuță și o pătură și să stea pe banca de lemn din colț care servea pentru odihna pelerinilor obosiți în perioada de căință, primele zece zile ale noului an, când aveau voie să vină la templu.

Acum stătea prăbușit, pe jumătate treaz. Așa că a avut nevoie de câteva secunde ca să observe că nu mai era singur. O călugăriță stătea în picioare lângă el, privindu-l cu o expresie curioasă, ca și cum n-ar fi știut ce să creadă despre bătrânul călugăr.

O călugăriță tânără. Purta un veșmânt asemănător cu al lui, cel negru și alb al adepților Arhanghelului Ashalael, dar manșetele albe păreau să fie de altă mărime, la fel și tivul robei, și chiar și negrul stofei părea puțin diferit în lumina felinarului lui Delfon. Încet, și-a dat seama că nu era deloc negru, ci probabil un bleumarin foarte închis, iar însemnul din piept, în relief și din aur, arăta o pereche de aripi cu șapte vârfuluri, aripi de Arhanghel. Dar aripile lui Ashalael erau întotdeauna înfățișate în argint, și apoi, deasupra acestora se vedea o coroană ciudată, cu nouă vârfuluri și cu un nimb deasupra, nu mitra cardinalului...

Dar ochii lui nu mai erau ca pe vremuri, și nici urechile sale. Același lucru se întâmpla și cu memoria lui, așa că nu și-a bătut prea mult timp capul cu însemnul acela sau de ce nu o recunoștea pe această călugăriță înaltă, cu un aer de patrician. Era într-adevăr ciudat de tânără, poate că nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, cu siguranță o novice. Dar, în ciuda tinereții, ținuta ei era cea a unui episcop sau a unui stareț, și când s-a uitat la mâinile ei cafenii, a dat din cap văzând că purta multe inele pe degete, inele care aveau dreptunghiuri sau ovale de ivoriu pictate sau aurite, sau din bronz aurit cu gravuri sofisticate. Icoane de magie angelică, deși nu a putut să vadă imediat ce îngeri reprezentau, ce puteri puteau invoca.

– Nu te-am observat când ai intrat, Preasfinția Ta, a spus el.

Fața ei i se părea oarecum familiară. Tânără și frumoasă, cu ochi întunecați și pielea ca migdala, cu părul la fel de negru ca o bucată rară de jad pe care o gravase el cândva pentru a realiza o icoană